

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

2012 Gegužės 17 diena. 6 valandos ryto. Rytas Klonio gatvėje

Rytinė kava, arbata, sumuštiniai, kuriuos taip noriai ir gausiai kiekvieną dieną auکوjo žmonės. Rytinės kalbos apie paskutines naujienas, kasdienė rytinio paukštelio giesmė. Miela, skambi ir žadanti puikią, gražią dieną... Deja.

Ir gražūs, jau broliais ir seserimis tapusių žmonių veidai, geri, šiltomis, spindinčiomis, meilės ir pasiaukojimo kalba kalbančiomis akimis. Kaip ir kiekvieną rytą – diskusijos: ims, ar ne. Ir ramus laukimas... laukimas dar vienos gražios, taikios, šviesios, harmonijos ir džiaugsmo kupinos dienos.... Tiksi minutės... tik, tik, tik.....kaip sulėtintame kine.... tik, tik, tik....Tik staiga taikos ir ramybės oazę perskrodžia susijaudinę atbėgančių, budėjusių gatvėje, žmonių balsai: "... jie blokuoja kelius!!!!!!!"... "Ir gėrio, taikos ir ramybės oazę perskrodžia nerimo ir panikos šurmulyš... Krinta ant žemės nebaigtos gerti kavos puodeliai, sklendžia į šoną metami taip jaukiai šildę kūnus apklotėliai... ir taikūs veidai įgauna akinančiai baltą panikos spalvą... O erdvę užtvindo tįrštis, saldžiai kartus artėjančio siaubo kvapas... Jie ateina... Apsisprendimui laiko nebėra. Jo ir nereikia... apsisprendimas jau padarytas. Budėtojai puola prie namo... kad neleisti jų, kad gyva grandine, gyvomis širdimis užtvėrti kelią, kad pasakyti jiems: "Atsikvošėkite, broliai! ATSIKVOŠĖKITE, BROLIAI!!!" Mes stovime prie namo... vieningi, susikibę rankomis, draugingi, apsiginklavę iki ausų: malda, Lietuvos himnu ir Lietuvos vėliavomis. Stiprūs, galingi, ginkluoti... stiprūs savo Žmogiškumu, savo Širdimis, savo Sąžine... mūsų nieks nenugalės... "Iš praeities Tavo sūnus te stiprybę semia"... Laukiame jų... Jie ateina... Jie eina ir eina, nenutrūkstančiomis kolonomis ir nesimato galo... Kada gi jie baigsis? Kada gi pagaliau jie baigsis ??????!!!!!! Pasigirsta malda, kažkas desperatiškai šaukiasi Archangelo Mykolo pagalbos, kažkas kalba "Tėve mūsų". O jie artėja... Jie jau čia pat... Pasigirsta mūsų mylimos, vis dar neišniekintos, vis dar orios, vis dar nesuteptos Lietuvos himnas... Graudus iki skausmo, galingas savo Dvasia... Himnas nutyla, pasigirsta skandavimas: "LIETUVA! LIETUVA! LIETUVA!"... ir prasideda aktas. Smurto aktas. Aktas, už kurį mūsų vaikaičiams bus gėda. Aktas, dėl kurio daugelį grauš sąžinė. Paskutinį kartą peržvelgiu žmonių akis.... O jos tokios taurios, kilnios, orios... tarsi pro jas žvelgtų pats Dievas... liūdnas, liūdnas Dievas... Staiga erdvę perskrodžia šaižus spiežimas, uniformuotųjų batų trepsėjimas, riksmas, mėtomų suolų trenksmas, kakofoniškas, žmogiškąją valią bandantis palaužti balsas, nuolat reikiamas per garsiakalbius. Kad tik sutriuškinti, kad tik išgąsdinti, kad tik palaužti žmogiškąją valią, žmogiškumą, širdis... Viskas susimaišo. Jie ir mes tampame viena mase. Jie - ginkluoti elektro skydais, dujomis, kulkomis, šunimis ir mes - ginkluoti Lietuvos vėliavomis, Dievo paveikslu ir savo ryžtu... VYRAI, KĄ JŪS DAROTE????????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! LIETUVA!!! LIETUVA!!! LIETUVA!!!!!!... DIEVE, GELBĖK MERGAITĘ!!!!... DŪSTU!!!!... JIE PURŠKIA DUJAS!!!!... SKAAAAAUUUUDA!!!!!!... PALEISKIT...!!!!!!...AAAAA!!!!!!!!!!... Klumpa ant kelių raudančios moterys, tarsi maldai sudėjusios rankas, maldaudamos jų sustoti, spiegia siaubo apimti vaikai, tie, kurie dar visai neseniai su Mergaite žaidė kamuoliu, žegnojasi stumdomi ir tampomi senoliai, šaukdami šventųjų, kelią uniformuotiems tveria narsūs vyrai, paskutinėmis jėgomis stengdamiesi apsaugoti Mažą Mergaitę... Klonio gatvės Mergaitę... Mergaitę, kuri savo nelaime, savo maža ir trapia būtimi manifestavo tiesą, teisingumą ir PASIRINKIMĄ... JIE DAR IR ŠIA AKIMIRKA GALĖJO RINKTIS... VISI... IR PASIRINKO... gyvi žmonės, valstybės piliečiai, tapo kliūtimis, kurias reikėjo pašalinti. Ir vaikai ir senoliai, ir moterys ir vyrai, ir jauni ir seni, ir sveiki ir sunkiai sergantys tapo kliūtimis, kurias reikėjo pašalinti bet kokiomis priemonėmis. Bet kokia kaina... Net ir žmogiškumo kaina... Ir tą akimirką visi mes tapome nieko nevertais daiktais, mėtomais, stumdomais, mušamais, voliojamais, tampomais ir kišamais į policijos mašinas... Kliūtimi tapo ir Lietuvos Vėliava... pareigūnų kojomis išvoliota po Žemę... Pasigirsta šlykštus pjaunamų durų garsas, dūžta stiklai, šaukia, meldžiasi žmonės, ašaromis plūsta durų ir sąžinės galutinai nepardavusių policijos pareigūnų akys, o už stiklo, vis dar laisva, vis dar turinti viltį, šaukia Mergaitę: NEEEEEEEE... NOOOOOO... RIUUUUUUUUUUUUUU...!!!!!! Bet niekas, apart gynėjų, jos nenori girdėti... Išgirskit, nors dabar. MALDAUJU!!!!!! Bet neišgirdo. Kaip nenorėjo girdėti ir anksčiau. Kaip nenorėjo jos girdėti įtakingi, valstybės vardu kalbantys, kostiumuoti apsimetėliai, teisingumą vaidinantys niekšai, įmantriomis šukuosenomis, bet tuščiomis akimis, bejausmės damos, klastingi melagaliai, ginantys netiesą ir teisinantys smurtą... Moteris kraujo spalvos apdarais žengia į vidų, kad palaužti vaiko paskutines jėgas, paskutinę valią, paskutinius pasipriešinimo likučius... Vaiko teisių tarnybos specialistė, turėjusi ginti Vaiką, skelbia jam ultimatumą: "Arba dabar, arba už vienos minutės. Kito pasirinkimo šiandien tu neturi". Vaikas ginčijasi, Vaikas priešinasi, Vaikas ginasi, Vaikas šaukia... O, Klonio gatvės Mergaitė, kokia tu stipri... Bejausmio veido, tuščių akių, turtingas pinigais ir melu plikis su niekada vaiko nemylėjusia motina išneša besipriešinančią, klykiančią ir šaukiančią Mergaitę... Trinkteli durys. VISKAS BAIGTA. Šlovė neteisingumui. Kodė? Už ką? Ar todėl, kad ji ir taip buvo auka? Ar todėl, kad šioje valstybėje teisiami ne nusikaltėliai, o aukos? Kol Klonio gatvės kieme plazdeno nerūpestingas, laimingas, geltonai violetinis ir laisvas drugelis, ruseno viltis, kad TIESA IR TEISINGUMAS NUGALĖS. Kol Lietuvos Vėliava oriai plazdeno žmonių rankose, dar ir tada ruseno viltis, kad TIESA IR TEISINGUMAS NUGALĖS. Deja, taip nenutiko... Aušrinė Balčiūnė